

ทิศทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผศ.ดร.สำราญ ชันสำโรง
อาจารย์ประจำ วิทยาเขตเชียงใหม่

ในปัจจุบัน การจัดการเรียนการสอนของสถาบันการศึกษาไทยได้เปลี่ยนแปลงมาสู่การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาไทย พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่กำหนดให้การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียน มีความสำคัญที่สุด การจัดการศึกษาจึงต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยมีการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย ตลอดจนจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้คิดเป็น ทำเป็น และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างแท้จริงโดยการสอนอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ผู้สอนจะต้องเป็นผู้สร้างแรงบันดาลใจและแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและความรักที่จะเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกระบวนการในการจัดสภาพการเรียนรู้ที่จะนำทางผู้เรียนไปสู่จุดหมายของการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้และสนใจที่จะเรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ โดยไม่เบื่อหน่าย นอกจากนี้ ผู้สอนควรพยายามปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับหลักสูตรและช่วยพัฒนาขีดความสามารถของผู้เรียน รวมทั้งความรู้ของผู้สอนซึ่งนับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญและจำเป็นสำหรับผู้สอนที่ต้องใฝ่หาและนำมาประยุกต์ใช้ในการสอน ซึ่งความรู้ในเนื้อหาและวิธีการสอนเป็นสิ่งที่จะต้องคู่กันไป และแม้ว่าวิธีการสอนจะมีหลากหลายแบบ แต่การเลือกใช้วิธีการสอนแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับจุดประสงค์เป็นสำคัญ

วิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาทักษะวิชาหนึ่งซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝน ไม่ว่าจะทักษะการพูด การฟัง การอ่าน หรือการเขียน เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียน ในหลายการศึกษาพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้เรียนไม่มีพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษ และขาดทัศนคติที่ดีต่อวิชานี้ ดังนั้น ผู้สอนควรช่วยเหลือให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทั้ง ๔ ด้าน ให้เหมาะสมกับระดับชั้นและผู้เรียนมีความแตกต่างทางด้านพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผลการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นและสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในระยะยาว ในการจัดการเรียนการสอนนั้น กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นนอกเหนือจากกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพื่อพัฒนา

ความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน และเพิ่มพูนประสบการณ์ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรให้กว้างขวางยิ่งขึ้น รวมทั้ง เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเข้าร่วมด้วยความเต็มใจโดยไม่มีภาระให้คะแนนทางวิชาการ จึงเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างทางด้านพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษและขาดทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ และเหมาะสมกับการใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการเรียนภาษาอังกฤษ

นอกจากองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนและผู้สอนแล้ว การพัฒนาประเทศเป็นประเด็นสำคัญในยุคปัจจุบันที่ส่งผลให้เกิดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งบรรจุในแผนพัฒนาศักราชด้านทรัพยากรบุคคลของประเทศ ในการเตรียมความพร้อมเข้าสู่การเป็นประเทศสมาชิกของประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นภาษากลางเพื่อติดต่อสื่อสาร ประกอบอาชีพและธุรกิจ การท่องเที่ยว และการศึกษาระหว่าง ๑๐ ประเทศ ในประชาคมอาเซียน ตามกฎบัตรอาเซียนข้อ ๓๔ บัญญัติว่า **"The working language of ASEAN shall be English"** "ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ" และนอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญในบทบาทภาษาสากล (**English as an international language**)

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในฐานะที่เป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยสงฆ์ทั้งสองแห่งที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกระดับชั้น ทั้งพระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ และมีวิทยาเขต วิทยาลัยสงฆ์ ห้องเรียน และสถาบันวิทยบริการกระจายออกไปทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ จะประสบปัญหาคล้ายๆ กัน คือความแตกต่างทางด้านพื้นฐานของผู้เรียน ทั้งนี้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่มีในหลักสูตรวิชาบังคับสองวิชา และรวมกับวิชาธรรมะภาคภาษาอังกฤษอีกหนึ่งวิชา เป็น ๓ วิชา ซึ่งก็เป็นความท้าทายของผู้สอนที่จะต้องสอนผู้เรียนที่ผ่านการเรียนทั้งในระบบ และนอกระบบ หรืออาจจะไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน ดังในข้อมูลที่ผู้เขียนได้ทำวิจัยเรื่องสภาพปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของพระนิสิต ชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตทางภาคเหนือ (**The problems faced by Thai students in acquiring English with specific reference to the first year students at the northern campuses of Mahachulalongkornrajavidyalaya University**) เมื่อปี ๒๕๕๑ จากกลุ่มตัวอย่างพระนิสิต ๓๔๕ รูป พบว่า พระนิสิต ร้อยละ ๒๘.๖๐ จบโรงเรียนพระปริยัติธรรม พระนิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ และ กศน. มีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ ๒๗.๗๐ ร้อยละ ๒๗ ตามลำดับ และที่ใช้วุฒิภาษาบาลี ร้อยละ ๓.๙๐ นอกจากนั้นใช้วุฒิอื่น ๆ เช่น ปวช. ปวส. ปริญญาตรี

อีกน้อยกว่าร้อยละ ๑๖ สำหรับระยะเวลาที่เคยเรียนภาษาอังกฤษมา พระนิสิตส่วนใหญ่ร้อยละ ๒๔.๑๐ เคยเรียนภาษาอังกฤษ ๕-๖ ปี ร้อยละ ๒๓.๕๐ เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว ๑-๒ ปี น้อยกว่า ร้อยละ ๖ เคยเรียนมากกว่า ๑๐ ปี และร้อยละ ๘.๗๐ ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาเลย ซึ่งข้อมูลงานวิจัยดังกล่าวไม่แตกต่างกันกับงานวิจัยล่าสุด (พ.ศ. ๒๕๕๔) ที่ผู้เขียนได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตรในการปรับปรุงพื้นฐานภาษาอังกฤษของพระนิสิตชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ (A Comparative Study of Effectiveness in using extra activities to improve English of the first year students at Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Chiang Mai Campus.) โดยครั้งนี้ได้ข้อมูลจากจำนวนพระนิสิตชั้นปีที่ ๑ ทั้งหมดจำนวน ๑๐๔ รูป แบ่งเป็นพระนิสิตที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน ๕๓ คน (ร้อยละ ๕๑.๐) และวิชาเอกอื่น จำนวน ๕๑ รูป (ร้อยละ ๔๙.๐) ภูมิการศึกษาสูงสุดที่ใช้สมัครเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาคือ ุฒิมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนพระปริยัติธรรม มีมากที่สุดคือ จำนวน ๔๘ รูป (ร้อยละ ๔๖.๒) รองลงมาคือ ุฒิมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ จำนวน ๔๖ รูป (ร้อยละ ๔๔.๒) คือ ุฒิมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากการศึกษาจากระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (กศน.) จำนวน ๖ รูป (ร้อยละ ๕.๘) ุฒิการศึกษาภาษาบาลีประโยค ๓-๖ จำนวน ๓ รูป (ร้อยละ ๒.๙) และวุฒิประโยควิชาชีพชั้นสูง ด้านเทคนิคคอมพิวเตอร์ จำนวน ๑ รูป (ร้อยละ ๑.๐) ตามลำดับ โดยพระนิสิตส่วนใหญ่มีระยะเวลาของการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเข้าระดับอุดมศึกษา ระหว่าง ๕-๖ ปี จำนวน ๓๑ รูป (ร้อยละ ๒๙.๘) รองลงมาคือ ระหว่าง ๓-๔ ปี จำนวน ๒๒ รูป (ร้อยละ ๒๑.๒) พระนิสิตที่เคยเรียนภาษาอังกฤษ ๑-๒ ปี จำนวน ๑๒ รูป (ร้อยละ ๑๑.๕) และที่เคยเรียนภาษาอังกฤษต่ำกว่า ๑ ปี จำนวน ๙ รูป (ร้อยละ ๘.๗) และมีพระนิสิตที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษก่อนเข้าศึกษา ระดับอุดมศึกษาเลย จำนวน ๒ รูป (ร้อยละ ๑.๙) จากตัวเลขดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ระยะเวลาของการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่แตกต่างกัน ย่อมเป็นสาเหตุหลักของปัญหาในการจัดกระบวนการเรียนการสอนของผู้สอนที่จะต้องสอนไปตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ ส่วนผู้เรียนก็มีความยากลำบากในการปรับตัวในการเรียนโดยเฉพาะผู้ที่เคยเรียนในระยะเวลาที่สั้นหรือไม่เคยเรียนมาเลย

จากการที่ผู้เขียนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่า ๑๕ ปี พบว่าผู้เรียน (พระนิสิต) ที่มีความสนใจหรือชอบวิชาภาษาอังกฤษเป็นทุนเดิม จะมีความใส่ใจใฝ่หาความรู้ และฝึกทักษะวิชาภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียน รวมทั้งกล้าแสดงออกและสนทนากับชาวต่างประเทศ ในทางตรงกันข้าม ผู้เรียนที่ขาดความสนใจหรือไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ จะมีทัศนคติ

ด้านลบต่อวิชานี้ ซึ่งเป็นการลดโอกาสในการเพิ่มพูนความรู้และพัฒนาทักษะต่างๆ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน โดยศึกษาผู้เรียนจะส่งผลเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของพระนิสิตชั้นปีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้เรียนที่เพิ่งเข้ารับการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยคาดว่า การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษจะส่งผลเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษและทัศนคติผู้เรียนตั้งแต่แรกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

จากผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า กิจกรรมการสอนเสริมวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิธีการสอนที่ช่วยพัฒนาความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน และเพิ่มพูนประสบการณ์ในการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้วิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ทั้งในกลุ่มผู้เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษและวิชาเอกอื่น ซึ่งผลการศึกษาพบว่า คะแนนความรู้ภาษาอังกฤษเฉลี่ยหลังการเข้าร่วมกิจกรรมการสอนเสริมวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งที่เลือกวิชาเอกภาษาอังกฤษกับวิชาเอกอื่นสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันของพื้นฐานภาษาอังกฤษ โดยอธิบายได้ว่า การปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับหลักสูตรและช่วยพัฒนาขีดความสามารถของผู้เรียน โดยส่งผลให้คะแนนความรู้วิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น กิจกรรมการสอนเสริมหลักสูตรที่จัดให้มีวิธีสอนที่มีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาทั้ง ๔ ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งมีกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและท้าทายความคิดของผู้เรียน ทำให้กล้าทำ กล้าพูด กล้าคิด กล้าแสดงออก ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องท่องประโยคหรือคำศัพท์เพราะมีกิจกรรมที่ทำให้ นักศึกษาเข้าใจแนวทางการพูดและการตอบคำถามตามขั้นตอนต่างๆ ได้ และผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน ไม่ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ซึ่งสังเกตได้จากขณะที่ผู้เรียนทำกิจกรรม จึงเป็นข้อสรุปหนึ่งที่สามารถนำมาสนับสนุนได้ว่า วิธีสอนดังกล่าวทำให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีความหมาย และหลากหลาย ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่าย และเกิดการเรียนรู้ในทางเชิงบวก ซึ่งสอดคล้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้สรุปไว้ในงานวิจัยนี้ว่าผลสัมฤทธิ์หลังเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมในทั้งกลุ่มผู้เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษและวิชาเอกอื่น

จึงสรุปได้ว่า กิจกรรมการสอนเสริมวิชาภาษาอังกฤษเหมาะสมกับการใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการเรียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งกิจกรรม

สอนเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษ เป็นกระบวนการในการจัดสภาพการเรียนรู้ที่นำผู้เรียนให้ไปสู่จุดหมายของการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ได้ นอกจากนี้ กิจกรรมการสอนเสริมวิชาภาษาอังกฤษที่จัดให้แก่ผู้เรียนเป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาทักษะทางภาษาหลายทักษะ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ดังนั้น ผู้เรียนสามารถใช้เวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมการสอนเสริมเพื่อฝึกฝนทักษะทางภาษาในหลายทักษะ มิใช่เฉพาะทักษะใดทักษะหนึ่งเพียงอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของนูแนนที่ได้เสนอไว้ว่าวิธีสอนเพื่อพัฒนาทักษะ ควรพัฒนาหลายๆ ทักษะ เพราะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตจริง มีการใช้ทักษะหลากหลายทักษะควบคู่กัน ส่วน ทิวเตอร์ ได้สรุปว่าผู้เรียนที่เป็นกลุ่มทดลองใช้เวลาในการเรียนและทำกิจกรรมตามวิธีสอนเพื่อการสื่อสารร่วมกับทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาอังกฤษได้หลายๆ ทักษะ สรุปได้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสอนเสริมที่มีกิจกรรมฝึกทักษะทั้ง ๔ ทักษะ ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการหลายทักษะ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากสื่อการสอนและกิจกรรมที่ผู้สอนได้จัดเตรียมให้ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีกระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องกันไปตามทักษะภาษา

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกอื่นหลังเข้าร่วมกิจกรรมการสอนเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า คะแนนกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษสูงกว่าคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกอื่น และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑ ซึ่งอธิบายได้ว่า ความแตกต่างทางด้านพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษและกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกอื่น โดยกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ (ร้อยละ ๔๙.๑) ที่ใช้วุฒิมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ เพื่อสมัครเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมีร้อยละมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกอื่น (ร้อยละ ๓๙.๒)

โดยสรุป กิจกรรมการสอนเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษส่งผลเชิงบวกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันทางด้านพื้นฐานความรู้และทักษะวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งทัศนคติ (ความชอบ) ที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ พบว่า จำนวนครั้งของการเข้าร่วมกิจกรรมการสอนเสริมมีความสัมพันธ์กับระดับคะแนนความรู้และทักษะวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกอื่น ซึ่งส่วนใหญ่มีคะแนนอยู่ในระดับปานกลางถึงระดับดีมาก แต่จำนวนครั้งของการเข้าร่วมกิจกรรมการสอนเสริมไม่มี

ความสัมพันธ์กับคะแนนความรู้และทักษะวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกอื่นให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมการสอนเสริมวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ ซึ่งให้เห็นถึงความสนใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการสอนเสริมวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาเอกอื่นที่มีมากกว่า ซึ่งเป็นการเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้และเพิ่มพูนทักษะวิชาภาษาอังกฤษ ส่งผลให้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งสัมพันธ์เชิงบวกกับจำนวนครั้งของการเข้าร่วมกิจกรรม

ส่วนผลการประเมินความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกิจกรรมต่อการจัดกิจกรรมการสอนเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าร้อยละ ๘๐ มีความต้องการให้มีการจัดกิจกรรมสอนเสริมหลักสูตรครั้งต่อไป (ร้อยละ ๘๗.๖) และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมสอนเสริมหลักสูตร (ร้อยละ ๘๑.๗) อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างมากกว่าร้อยละ ๗๐ มีความพึงพอใจต่อการถ่ายทอดความรู้ของวิทยากร (ร้อยละ ๗๖.๙) และความเหมาะสมของระยะเวลาในการจัดกิจกรรม (ร้อยละ ๗๑.๑) อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างเกือบร้อยละ ๗๐ มีความพึงพอใจต่อการพัฒนาภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมกิจกรรม (ร้อยละ ๖๙.๓) อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด ทั้งนี้อธิบายได้ว่ากิจกรรมการสอนเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ เป็นการจัดการศึกษาที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยมีการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย ตลอดจนจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้คิดเป็น ทำเป็น และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างแท้จริงโดยการสอนอย่างเดี่ยวอาจไม่เพียงพอ เมื่อผู้สอนปรับเปลี่ยนวิธีการสอนโดยสร้างแรงบันดาลใจและแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและความรักที่จะเรียนรู้ ด้วยกิจกรรมการสอนเสริมวิชาภาษาอังกฤษที่จัดเสริมให้ จึงเป็นการจัดสภาพการเรียนรู้ที่จะนำทางผู้เรียนไปสู่จุดหมายของการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ ประโยชน์ที่ผู้เรียนได้รับคือ ความรู้รวมทั้งความสนใจที่จะเรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ โดยไม่เบื่อหน่ายหรือมีทัศนคติเชิงบวก

โดยสรุป การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษแตกต่างกันเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เนื่องจากกิจกรรมดังกล่าวสามารถช่วยเพิ่มระดับความรู้และทักษะวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งผู้ที่มีความสนใจและเลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาหลักหรือผู้ที่ไม่ชอบหรือไม่ได้เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาหลักได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจำนวนครั้ง

ของการเข้าร่วมกิจกรรมของผู้เรียนส่งผลต่อคะแนนความรู้ภาษาอังกฤษเชิงบวก ดังนั้น ผู้สอนควรมีกิจกรรมที่จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนตระหนักถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมซึ่งส่งผลดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอีกทางหนึ่งด้วย

อย่างไรก็ตาม การวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดคือ เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษของพระนิสิตชั้นปีที่ ๑ เท่านั้น จึงไม่สามารถสรุปผลไปยังผู้เรียนวิชาอื่น ชั้นปีอื่นๆ หรือผู้เรียนที่เป็นฆราวาส เนื่องจากมีวิชาที่ศึกษา ระดับชั้นปี และสถานภาพที่แตกต่างกัน สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ควรมีการวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนารูปแบบของกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับผู้เรียนด้วย สุดท้าย ผู้สอนซึ่งมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนสมควรได้รับการเอาใจใส่ดูแลให้ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสมด้วยเช่นกัน เพื่อให้สามารถทำบทบาทได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนี้

๑. ผู้สอนควรปรับตนเองให้เป็นผู้เรียนตลอดชีวิต เห็นคุณค่าและความสำคัญของการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง โดยยึดหลัก “การเรียนรู้คือ การพัฒนาตนเองและวิชาชีพ” ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่มีความรู้และมีคุณภาพ ในหลากหลายรูปแบบ เช่น การฝึกอบรม สัมมนา ศึกษาต่อ หรือนอกรูปแบบ ได้แก่ การเรียนรู้จากการสอนของตนเอง เรียนรู้จากผู้เรียนและเพื่อนร่วมงาน หรือแสวงหาความรู้ใหม่ๆ ที่ทันสมัยด้วยตนเองจากสื่อหลากหลาย

๒. ผู้สอนควรต้องแสวงหาความรู้เกี่ยวกับหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้จิตวิทยาในการเรียน รวมทั้งเทคโนโลยีทางการศึกษาเพื่อสร้างนวัตกรรม เครื่องมือ สื่อต่างๆ ในจัดรูปแบบการสอน พร้อมทั้งมีการวิเคราะห์ความรู้ความสามารถ ความสนใจและถนัดของผู้เรียน และกระตุ้นผู้เรียนให้มีความกระตือรือร้นในการเรียน

๓. ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในลักษณะที่ให้ทั้งความรู้ทักษะและความสนุกสนานทางภาษา เช่น Language Radio, English Camp, Monk Chat, English at lunch time เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้จะนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของการศึกษา ในบรรยากาศการเรียนภาษาที่สนุกสนาน ส่งผลให้ผู้เรียนรักและชอบที่จะเรียนภาษา

ถึงเวลาหรือยังที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จะพัฒนาพระนิสิตตลอดถึงนิสิตคฤหัสถ์ให้เป็นผู้ผู้นำของสังคมที่มีทั้งวิชา และจรณะ และใช้ภาษาอังกฤษอันจะเป็นสื่อในการประกาศพุทธธรรมรวมทั้งขนบธรรมเนียม ประเพณี ศิลปะและวัฒนธรรมไทย ให้กับมวลสมาชิกประเทศอาเซียน ตลอดจนทั่วโลกได้รู้จัก

เอกสารอ้างอิง

- กานดา ณ ถลาง. วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: นครหลวงกรุงเทพธนบุรี, ๒๕๑๘.
- ทวานิต ฐถาวร. พัฒนาการของการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษ), บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.
- ทีศนา แชมมณี. ๑๔ วิธีสอน สำหรับครูมืออาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๒.
- ธารง ชูทัฬห. การพัฒนาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ. สารพัฒนาหลักสูตร. (พฤศจิกายน), ๒๕๓๑ ; ๑๕-๒๓.
- บุญยงค์ บุญพัก. การศึกษาความต้องการในการจัดกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๐.
- เบญจวรรณ กี่สุขพันธ์. หลักสูตรกับการจัดการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ ๘. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, ๒๕๔๙.
- ปณิดา จ้อยทองมูล. การศึกษาความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา. งานวิจัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, ๒๕๕๒.
- นันทิยา แสงสิน. The National Syllabus : ทฤษฎีและการนำไปใช้. ศึกษาศาสตร์สาร, ๑๑ (เมษายน - กันยายน) , ๒๕๒๖; ๕๖ - ๖๒.
- วัฒนาพร ระวังทุกข์. แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: บริษัทแอล ที เพรส จำกัด, ๒๕๔๒
- ศรีชัย วรรณประเสริฐ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, ๒๕๒๕.
- ศุภพร สุขชื่น. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับสังสาร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (มัธยมศึกษา), บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๙.

- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. ๒๕๕๕. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒. [ค้นเมื่อ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๔]; ค้นจาก <http://www.mua.go.th/users/he-commission/law.php>.
- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๕.
- อาภรณ์ใจเที่ยง. ๒๕๔๔. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. [ค้นเมื่อ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๔]; ค้นจาก <http://www.sut.ac.th/edu/news/Activity.html>.
- DiCarlo, S. E. Too much content, not enough thinking, and too little FUN!. *Advances in Physiology Education*, 2009(33); 257-264.
- Nunan, David. *Designing Tasks for the Communicative Classroom*. New York: Cambridge University Press, 1990.
- Tudor, I. *Learner-centredness as language education*. Cambridge: Cambridge University Press, 1996; 57.
- Blundell, Jon and Others. *Function in English*. Oxford : Oxford University Press, 1985.
- Brumfit C. *Communicative Methodology in Language Teaching: The Role of Fluency and Accuracy*. New York: Cambridge University Press, 1984.
- Canale M. *A Communicative Approach to Language Proficiency Assessment in a Minority Setting*. in *Communicative Competence Approaches to Language Proficiency Assessment : Research and Application*. p.112. Edited by Chariene Rivers Multilingual Matter Ltd., 1984.
- Chomsky N. *Aspect of the Theory of Syntax*. Massachusetts: The M.I.T. Press, 1965.
- David N. *Designing Tasks for the Communicative Classroom*. New York: Cambridge University Press, 1990.
- Freeman D, Richard J.C. *Teacher Learning in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press, 1996.
- Harmer J. *The Practice of English Language Teaching*. London: Longman, 1988.

Rutherford WE. Second Language Grammar : Learning and Teaching. English Language Teaching Journal.(April), 1988; 155-7.

Stephen P. R. Organization Behavior. 10th edition. Upper Saddle River, New Jersey: Prentice Hall, 2003.

Widdowson H.G. Aspects of Language Teaching. Oxford : Oxford University Press, 1979.